

ГЕОРГИ КОНОВСКИ

САМ В БАРА

chitanka.info

Любимо занятие — седя си в бара. Сам...

Не, фактически барът е пълен. Петък вечер. Малко свобода след работната седмица. Но никой от тук спасилите се не желае да подари свободата си. Най-вече на любимото същество. Любов — любов, но свободата...

И в бара е като в консервна кутия с цаца. Кой наляво, кой надясно. Цаца в собствен сос. А сосът е различен — кой е на уиски, кой на водка, кой на текила. Има разлика. Макар течността да е една и съща. Оригинална. Сам Мето я прави у дома си. Зная го, защото барманът ми е приятел. И затова ми сипва пак тоник. С лед.

Което отново ме връща при жена ми. Тонизираща и ледена...

Но съм дошъл да поживея малко като човек. Което означава — сам в бара. Извън него съм всичко друго — заместник на вибратора, вол на нивата, послушно магаре, сляп верен пес...

Тук съм аз. Защото съм сам. А самотата е най-ценна и най-защитаваща те сред тълпата. Затова всички сме сами. Дори тези — а може би най-вече те, които са по двойки или в компания. Пият заедно, всеки говори нещо, понякога дори се изслушват... И се усамотяват в гмежта от думи, алкохол, тела, лица-завеси...

Пия си тоника и си мисля. Поне така изглеждам. Всъщност, главата ми е старателно опразнена. За седмичното почистване. Никакви мисли, никакви идеи, никакви проблеми...

Освен един — старателно държа чашата и внимавам да не се олея. Физически и психиатрически. След седмичния потоп от грижи и проблеми, самотата отнася тинята нейде далеч, далеч.

Чак към идващия понеделник...

Две фигури едва не се блъсват в мен, та се налага за момент да върна съзнанието и леко направя път. Извиняват се. Мъж и жена. В смисъл на пол. Иначе е ясно. Ще се опитат да заметат проблемите си в някое легло. Или в кола. Или на поляна. Или...

А после, разменили проблемите си, ще разберат, че не са ги замели, а просто напъхали под душевните черджета. Където отдавна е струпан толкова житейски боклук, че всяка грижа, подушвайки го, пада и умира. Най-вече от завист...

В бара има немалко жени. И те бягат. От себе си. Когато жената иска да си почива по женски — тя отива с приятелка в кафенето и дълго, дълго разменят пресни клюки. Обсъждат околните, защото ги е

страх да се взрат в себе си. Но реши ли се на подвиг — да надникне в душевната си бездна, жената постъпва като човек. Отива в бара. Където алкохолът разбива оковите в и около свободната личност. Тогава тя става част от архипелага самотни острови в бара — замълчала, превръщаща ежедневието в мисли, под въздействието на мощния катализатор...

Там пък някой е рухнал до бара. Едно време така отсечено са падали по барикадите. Днес барикади няма. Обаче, на човек все му се ще да рухне нейде. И да мине в друг свят. Някога — на идеалите и мечтите, днес на хаповете против главобол сутрин...

Много мисля...

Кимам на бармана. Приятелчето разбира — време е. И вади изпод тезгяха моята бутилка. Поне така ми разправя. Макар и двамата да знаем — от Метовите е.

Време е за усамотяване от самотата...

Наздраве, душо моя последна!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.